

GERDA VAN WAGENINGEN

Terug naar Moerland

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Vaag kon ze door de bomen het grote huis zien. Het jonge meisje slenterde door de bruine, verdorde bladeren die nog langs de randen van de paden lagen na de zware regenbui van een paar dagen geleden. Haar rug recht, haar lila zomerjapon een beetje met modder besmeurd aan de onderkant, omdat ze het niet had kunnen laten door het natte gras te lopen. In haar kielzog volgden onvermijdelijk haar honden en zelfs een poes ging graag mee om een ommeetje te maken. Het zwarte katje dat ze de naam Nous had gegeven, was de beste maatjes met de twee, eveneens ravenzwarte, labradors van de jonge, blonde freule Florence le Sage ten Broeck.

Het prille groen aan de bomen was nog maar nauwelijks zichtbaar. Het komend weekeinde was het Pasen maar 't was nog steeds koud geweest. Vandaag echter was plotseling de zon tevoorschijn gekomen, krachtiger dan ze had verwacht. Niet langer huiverden de mensen in hun dunne zomerkleren, want de tijd vlak voor Pasen was het nu eenmaal gebruikelijk dat de haarden werden gedoofd, kachels werden schoongemaakt en dat zomerkleren het dik-

ke wintergoed vervangen. Het personeel was dagenlang druk bezig geweest om schoon te maken. Kleren waren gewassen en buiten te drogen gehangen. Kleden waren geklopt, alles was gesopt en ramen waren gezeemd. Zelfs de knechten hadden geholpen bij de grote voorjaars schoonmaak om kleden en lopers naar buiten te brengen en uit te kloppen. Het was een drukte van belang geweest in het grote huis. Nergens had Florence zo'n hekel aan als aan de jaarlijks terugkerende schoonmaak onder leiding van haar capabele schoonzuster.

Ze glimlachte. Ze hield van Moerland, haar ouderlijk huis, maar soms was het prettig een paar dagen naar de stad te gaan. Dan logeerde ze bij haar zuster Mabelia, die in Rotterdam woonde met haar man en drie kinderen. Haar twee ondeugende neefjes en het kleine meisje dat zoveel op haar tante leek, vertederden haar altijd. Florence haalde diep adem en riep de jongste van de twee labradors tot de orde, een ondeugende hond, nog maar net een jaar oud, ondernemend, speels en slecht luisterend. Nu ja, dat laatste was haar eigen schuld, want ze was veel te toegevend geweest bij de opvoeding van het dier. De andere hond was zijn moeder, de inmiddels op leeftijd gekomen Freya. Don-

ja was de afgelopen winter gestorven en Freya miste haar na een hondenleven lang samen te zijn geweest. Daarom had ze Duco gehouden toen de andere pups verkocht werden.

Voorzichtig ging Florence op de punt van een gietijzeren bankje zitten. Behalve het in de verte hoorbare geklop van kleden, was het hier stil. Ze haalde diep adem en dacht na over wat haar broer Ary, die tevens het hoofd van de familie was, de vorige avond onder het diner had gezegd. Twee dagen na Pasen kregen ze gasten. Haar schoonzuster Annette had een nieuwe bedrijfsleider die kwam kennismaken met het landgoed van de familie. Willem Stevens, de pachtboer van Lantvreugt, kwam met zijn vrouw Merie en ook Steven van Driel zou komen. Volgens Ary had de laatste hem onlangs toestemming gevraagd naar de hand van zijn jongste zuster te dingen. Het meisje zuchtte ervan. Het was niet voor het eerst dat er een vrijer opdook en het zou ook niet voor het laatst zijn, want ze had genoeg te bieden maar Steven wilde ze niet. Dat had ze Ary meteen gezegd. Hij had erom moeten glimlachen.

Haar blikken bleven hangen aan het door de bomen schemerende grote huis. Nog maar een paar jaar geleden had Moerland er ver-

waarloosd uitgezien en had het er zelfs naar uitgezien dat het oude familiebezit verkocht had moeten worden. Haar vader had nooit op geld gelet en hield van de goede dingen in het leven die nu eenmaal veel geld kosten. Toen had Louis nog geleefd, de oudste zoon die Moerland erven zou en precies op zijn vader leek. Hoewel Moerland toen bijzonder rendabel was, was het nooit voldoende geweest om de meer dan royale levensstijl van die twee te bekostigen. Maar Louis had zich onmogelijk gemaakt. Wat er precies was voorgevallen wist Florence niet en dat interesseerde haar ook niet. Louis was noodgedwongen naar Indië vertrokken en daar hoogstwaarschijnlijk door een paar inlanders om zeep gebracht, beroofd van zijn bezittingen. Alle pogingen om hem terug te vinden waren destijds op niets uitgelopen en Ary, de jongere broer, had ten slotte Moerland geërfd. Zijn huwelijk met Annette Verschoor had niet alleen het geluk teruggebracht in het grote huis, maar ook de welvaart. Annette bezat de grote herenboerderij Lantvreugt, die nu beheerd werd door Willem Stevens en die het jonge paar wilde houden voor een eventuele jongere zoon. In Dordrecht had Annette bovendien nog een familiebezit: een gerenommeerd

wijnhuis. Haar vroegere bedrijfsleider was een paar maanden geleden ziek geworden en volgende week kwam Justus van der Meij, de nieuwe man, kennismaken. Naast het sluiten van een goed huwelijk had Ary Moerland verstandig beheerd en het bouwbedrijf dat hij ooit had opgezet met Roelant Roghman, die later met hun zuster Mabelia was getrouwd, floreerde als nooit tevoren. Ja, de rust was op Moerland teruggekeerd na het overlijden van hun vader Alois en van Louis. Sinds een paar jaar bestond er geen gevaar meer dat Moerland van de hand zou moeten worden gedaan.

‘U zult uw prachtige blanke teint nog verliezen, als u in het zonnetje blijft zitten, freule.’

Ze schrok op en keek op naar de man die bij de donkere stem hoorde. ‘Mijnheer Van Mildevoorde! Wat doet ú hier?’ vroeg ze, overrompeld door de onverwachte verschijning die op Moerland de laatste jaren bepaald niet welkom was geweest, maar zich afgelopen kerst weer eens had laten zien en die, tot Florences afschuw, opvallend veel belangstelling voor haar persoontje aan de dag begon te leggen. De man was al twee keer getrouwd geweest en beide keren was zijn vrouw ongelukkig gestorven. De laatste keer was nu bijna twee jaar geleden;

boze tongen beweerden dat de verdrinking van zijn vrouw geen ongeluk maar opzet was geweest na een huwelijksleven waarin ze meer dan ongelukkig was geweest.

Rogier van Mildevoorde keek goedkeurend naar de blonde, wat teer ogende freule, veel gevoeliger en fijnzinniger dan haar oudere zusster die hij enkele jaren geleden vurig het hof had gemaakt, maar die hem niet had willen hebben. Dat was iets wat hij nog lang niet vergeven en vergeten had. Hij was weliswaar in uiterst goede doen, had een prachtig kasteel en was de beste vriend geweest van Louis le Sage ten Broeck, maar hij kon er niet tegen zich ongewenst te voelen en op Moerland had hij dat gevoel vaak gehad. Hij was dan ook vast voornemens dat te veranderen en de mogelijkheid daartoe zat nu tegenover hem van het zonnetje te genieten. Hij kende mooiere vrouwen, maar wie zei dat hij die op moest geven als hij een derde huwelijk had gesloten? Dat had hij immers nog nooit gedaan. Hij zag dat ze ongemakkelijk ademhaalde in zijn aanwezigheid. Een geërgerde trek verscheen om zijn mond. Hij zou zich zeker geen tweede keer af laten wijzen door een plattelandsfreule, dat stond vast!

Florence keek hem aan en had het akelige gevoel dat ze zijn gedachten kon lezen. Met haar gevoelige natuur had ze wel vaker dat gevoel. Ze huiverde.

‘U krijgt het koud. Het voorjaar is nog pril. Sta me toe u naar huis te begeleiden,’ reageerde hij onmiddellijk.

Ze huiverde slechts van afkeer, maar deed er verstandig aan die walgelijke man niet onnodig te ergeren. Ze stond op, negeerde zijn uitgestoken hand en met meer dan gepaste afstand koos ze het kortste pad naar huis. De honden volgden haar. De kat had inmiddels domicilie gekozen op een brede tak van een oude wilgenboom en had meer interesse in een paar mezen. Het geklop was even opgehouden. Florence keek haar metgezel aan. ‘Ik heb niets gehoord over uw komst, mijnheer Van Mildevoorde. Nu het personeel bezig is met de schoonmaak moest u misschien liever een andere keer terugkomen.’

Hij haalde zijn schouders op. Als hij zichzelf niet zo nu en dan uitnodigde zou hij het grote huis nooit meer vanbinnen zien, wist hij. ‘Ik was in de buurt voor zaken en bedacht dat het onbeleefd zou zijn weer terug te gaan zonder me te laten zien.’

Hij zou niet gemist worden, wist ze, en dat

besepte hij ook maar al te goed. Zijn ogen gleden met een glinsterende blik over haar boezem. Ze huiverde opnieuw. Het was duidelijk wat door zijn hoofd speelde. Ze zou het Ary zeggen en hem vragen haar te beschermen tegen deze liederlijke man. Ze herinnerde zich nog hoe Mabelia onder druk van hun vader gedwongen was tot een verloving met de welgestelde Rogier. De mensen dachten dat ze altijd in de schuren had rondgehangen bij de paarden en haar honden, maar ze vergisten zich. Florence was een uiterst gevoelige vrouw waar het stemmingen en onuitgesproken gevoelens betrof.

Het geklop was inmiddels verstomd. Een paar knechten droegen het grote kleed uit de eetkamer weer naar binnen. ‘U komt ongelegen. Annette heeft het druk met leiding geven aan de jaarlijkse schoonmaak.’

‘Je schoonzuster is opgebloeid na de geboorte van haar kind.’

Twee jaar geleden had Annette het leven geschonken aan een dochttertje, Femmy. Nu was ze opnieuw zwanger. In mei werd het tweede kind van de jonkvrouw verwacht. Ze waren inmiddels bij het huis en op dat moment was er eindelijk iemand die Rogier altijd graag zag ko-

men. Florence keek met afschuw toe hoe haar moeder met bijna uitgestrekte armen op Rogier toe kwam lopen.

‘Mijnheer Van Mildevoorde. Uw levendige aanwezigheid mis ik nog vaak.’

Eindelijk was de lach om de lippen van de man niet langer gespeeld. ‘Ik mis u eveneens, lieve mevrouw. Hoe is het toch met u?’

‘Ach, wat zal ik zeggen?’ De blik in de ogen van de oudere vrouw versomberde en Florence maakte zich haastig uit de voeten. Ze kende de nooit aflatende klaagzangen van haar moeder maar al te goed. Net als vroeger was ze bij de stallen voor ze het wist. De honden scharrelde rond op zoek naar een plekje om een lekker tukje te gaan doen. Florence ging zitten. Ze was moe alsof ze urenlang gelopen had. Ary was met zijn paard weg. De stokoude Rochas stond wat om zich heen te kijken. Florence beet op haar lip. Ze zou op Ary wachten, besloot ze.

Hij kwam pas een uur later terug. Zijn wenkbrauwen vlogen omhoog. ‘Dat doet me weer aan vroeger denken, toen je meer in de stallen was te vinden dan in huis. Wat is er mis, Florence?’

‘Moet er wat mis zijn dan?’ Ze stond op en